

Kedves Panni és Orsi! Ma este apuci mesél nektek. Igaz, apu már nem mai gyerek, így aztán neki még minden mese így kezdődik: hol volt, hol nem volt. A mese helyszíne is nagyon ismerős lehet, hiszen Bergengócia híres-nevezetes országáról már minden gyermek hallott.

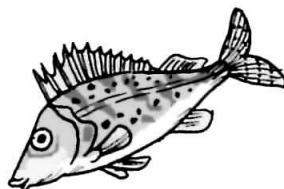
Képzeljétek, Bergengócia kellős közepén áll egy hatalmas domb, a domb tetején pedig egy héttornyú palota. A palotát körös-körül vizesárok szegélyezi, mely mindig telis-tele van vízzel. Ennek mindenki a csodájára is jár, hiszen egy dombon lévő vizesárokra van szó! Miért nem fogy ki belőle sosem a víz? - találgatják az emberek.

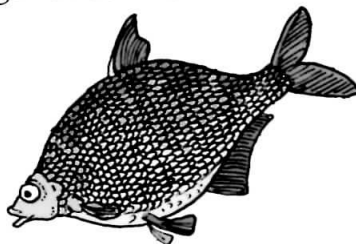
De nem csak ők, hanem az öreg király legokosabb tudósai is hiába törik rajta a fejüket. Egy azonban bizonyos. A törpeharcsák, a paptetűk (más néven vágódurbincsok), meg a keszegek és a mocsári béka rendkívül jól érzik magukat benne.

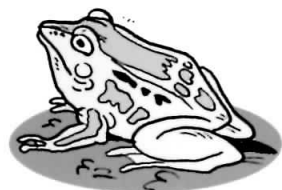
törpeharcsa

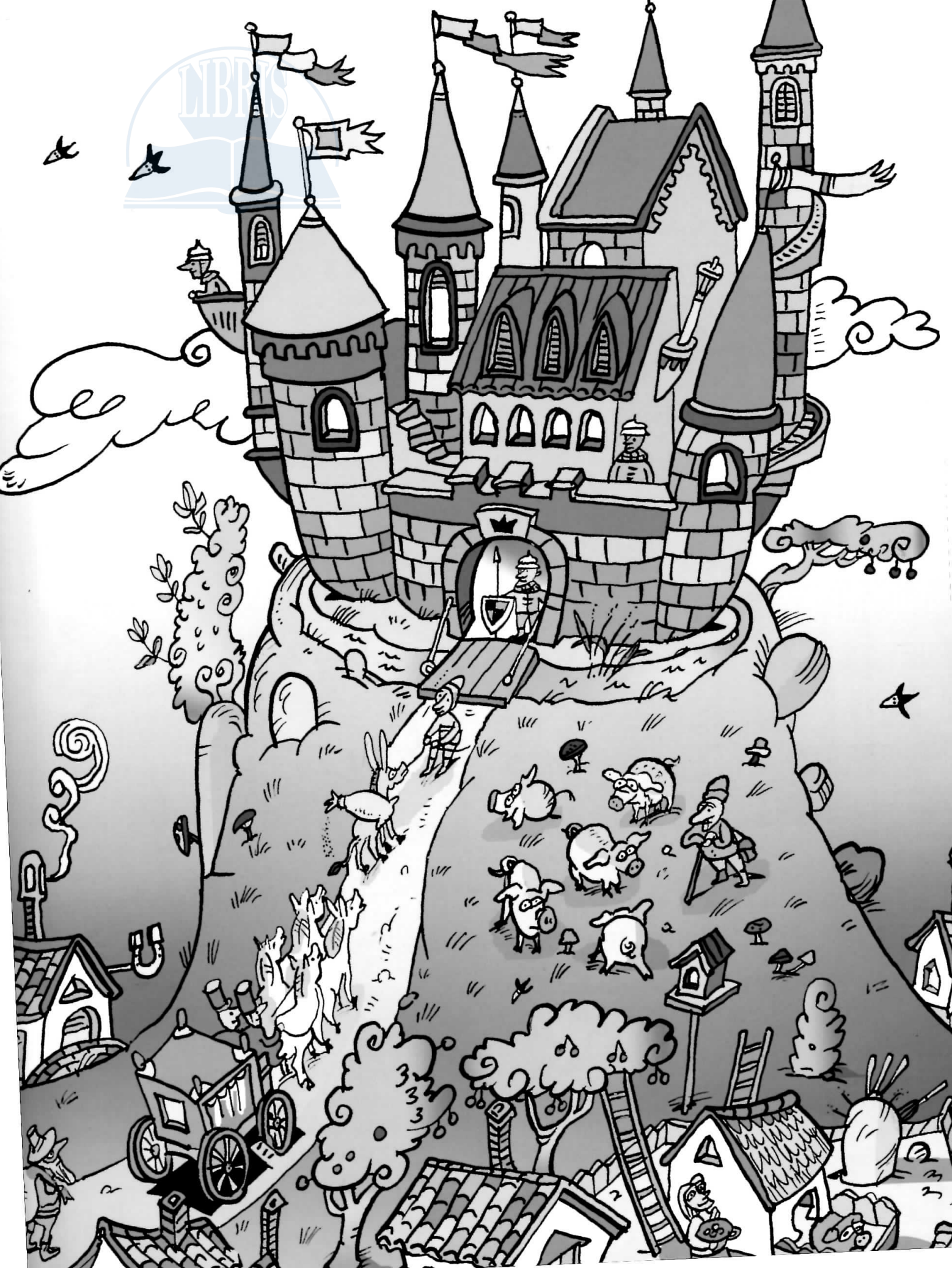
paptetű

dévérkeszeg

mocsári béka

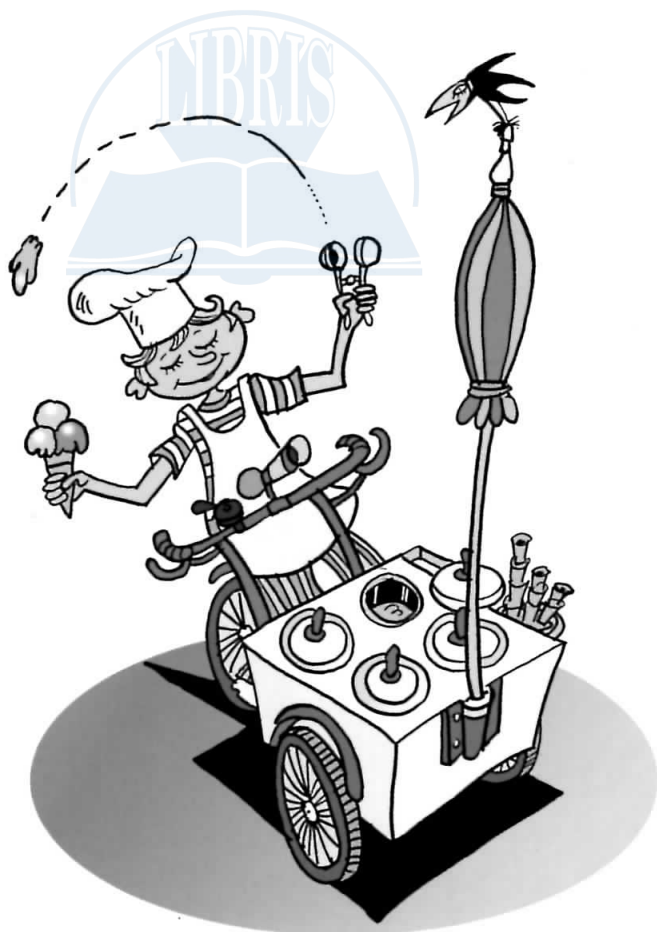

A palota legmagasabb tornyának a lakója, Ludmillácska, a csodaszép szösze, fagyalttrajongó királylány. Mit jelent az, hogy fagyalttrajongó? Nos, olyan valakiről van szó, aki imádja a fagyit. Leginkább a karamellt. Igen, igen. Ti is fagyalttrajongók vagytok, lányok. Ti is szeretitek a fagyit. Nem is kicsit, nagyon! Folytathatom?

A domb alján piros cserepes, takaros kis házak sorakoztak. Itt laktak az alattvalók. Igen, a vár alatt valók. A legpirosabb cserepes házikóban élt és dolgozott Pityipalkó, a helyi cukrászmester.

A falon két cégér is hirdette a ház lakójának foglalatosságát. Az egyik egy cukros tölcsérben három gombóc fagyaltot, míg a másik egy dobostortát formázott. Bár mesternek nevezte mindenki, egy fiatalemberről volt szó, akinek éppenséggel csak most serkent a bajusza és most kezdett igazán férfias lenni a hangja. Miért szólították mesternek? Azért, mert nála ízletesebb fagyaltokat és süteményeket senki nem készített a nagy Bergengóciában!

Pityipalkó minden délután - őfelsége a király parancsára - megpakolta fagyaltos triciklijét finomabbnál finomabb fagyaltokkal, és pontban négy órakor megjelent a palotában. A tricikliben négy tégyel volt a fagyaltok számára. Az egyikben zöldalma, a másikonban vanília, a harmadikban citrom, a negyedikben pedig... No, kitaláljátok? Bizony! Karamellfagyi volt!

A királylány már három órakor leste a palota felé vezető utat, hogy ő láthassa meg elsőként Pityipalkót, ahogy közeledik fagyaltos triciklijével.

Persze mindig ő látta meg legelőször, hiszen a héttorony közül a legmagasabbnak legtetetjén volt a szobája.

Hogy mi az a tricikli?

Áruszállító, háromkerekű kis szerkezet, ami - hála Pityipalkó ügyességének -, nagy iramban közlekedett az utakon. Volt rajta ülés, pedál, lánc, csengő, hogy a vár felé vezető úton csellengő tehénket megugrassza, és persze volt rajta egy szépséges napernyő is, hogy a fagyaltárus árnyékban mérhesse ki a portékáját, amikor tűz a nap. Ide is rajzolom nektek, a triciklijén száguldozó Pityipalkót.

